

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **J.A.** skazanego z art. 148 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2024 r. w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 532 § 3 k.p.k. wniosku obrońcy skazanego w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 8 lutego 2024 r. sygn. akt II AKa 36/23, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z 11 października 2022 r. sygn. akt III K 55/21

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku i odmówić wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją wyroku.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z 11 października 2022 r. sygn. akt III K 55/21 uznał oskarżonego J.A. za winnego następujących przestępstw: - z art. 148 § 2 pkt 1 i 3 k.k. i art. 189 § 1 k.k. i art. 262 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 148 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę dożywotniego pozbawienia wolności (pkt I wyroku);

- z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. wymierzył mu karę 15 (piętnastu)

lat pozbawienia wolności (pkt II wyroku). W konsekwencji na podstawie art. 88 k.k., sąd I instancji wymierzył oskarżonemu karę łączną dożywotniego pozbawienia wolności (pkt III wyroku), a na podstawie art. 40 § 2 k.k., orzekł środek karny w postaci pozbawienia praw publicznych na okres 10 (dziesięciu) lat (pkt IV wyroku). Sąd ten, na podstawie art. 77 § 2 k.k. zastrzegł także, iż warunkowe przedterminowe zwolnienie skazanego nie może nastąpić wcześniej niż po odbyciu 30 (trzydziestu) lat pozbawienia wolności (pkt V wyroku). Natomiast na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego na rzecz A. L. oraz P.D. kwoty po 100 000 zł (sto tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (pkt VI wyroku).

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z 8 lutego 2024 r. sygn. akt II AKa 36/23, na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego, oskarżycielkę posiłkową oraz prokuratora zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że (pkt I wyroku):

- a) kwalifikację prawną czynów uzupełnił o przepis art. 4 § 1 k.k., uznając, że podstawą rozstrzygnięć tam zawartych są przepisy Kodeksu Karnego w brzmieniu obowiązującym w dacie przypisanych przestępstw,
- b) z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie I części rozstrzygającej wyeliminował ustalenie o działaniu ze szczególnym okrucieństwem i wyeliminował z kwalifikacji prawnej tego czynu przepis art. 148 § 2 pkt 1 k.k.,
- c) opis czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie II części rozstrzygającej uzupełnił o ustalenie, że oskarżony usiłował podżegać M.Ł. do dokonania zabójstwa pokrzywdzonej w wyniku motywacji zasługującej na szczególne potępienie, lecz zamierzonego celu nie zrealizował z uwagi na odmowę podżeganego i czyn ten zakwalifikował jako przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 3 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 k.k.,
- d) zadośćuczynienie przyznane A.L. w punkcie VI części rozstrzygającej podwyższył do 200 000 zł (dwustu tysięcy złotych);

e) na podstawie art. 62 k.k. orzekł system terapeutyczny wykonania orzeczonej kary łącznej dożywotniego pozbawienia wolności.

W pozostałym zaś zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt II wyroku).

Kasację od powyższego wyroku wywiedli obrońcy skazanego. Adw. O.G., zarzucił zaistnienie bezwzględnych przyczyn odwoławczych z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. (pkt V kasacji) oraz rażące naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść wyroku.

I. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k.

II. art. 9 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. w zw. z art. 200 k.p.k., art. 201 k.p.k. i art. 202 k.p.k. i 203 k.p.k.

Ponadto, adw. O.G. w wywiedzionej kasacji podniósł zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (pkt III kasacji) oraz rażącego naruszenia prawa materialnego, tj. art. 62 k.k. (pkt IV kasacji)

Obrońca adw. E.S. w swojej kasacji zarzuciła zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 §1 pkt 2 k.p.k. oraz odnośnie czynu z pkt I części dyspozytywnej wyroku Sądu I instancji, rażące naruszenia prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia (pkt a ppkt 1 kasacji):

- art. 7 k.p.k.;
- art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 196 § 3 k.p.k., art. 200 k.p.k., art. 201 k.p.k. i art. 202 k.p.k.;

oraz obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego skazanemu, a to (pkt 2 kasacji):

- art. 189 § 1 k.k.
- art. 262 § 1 k.k.

Odnośnie czynu z pkt II części dyspozytywnej wyroku (pkt b ppkt 1):

- zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 k.p.k. pkt 10 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. i naruszenie przepisów postępowania, a to: art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz obrazę przepisów prawa materialnego polegającą na niewłaściwym zastosowaniu art. 53 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. i art. 148 k.k. (pkt b ppk 2).

Skarżąca kasacyjnie zarzuciła również naruszenie art. 46 § 1 k.k. podczas orzekania o wysokości zadośćuczynienia (pkt c ppkt 1) oraz art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k., tj. w zakresie kosztów sądowych (pkt d ppkt 1).

Skarżąca w kasacji wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi II instancji do ponownego rozpoznania, a nadto także o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia o zadośćuczynieniu do czasu rozstrzygnięcia kasacji.

W odpowiedzi prokurator wniósł o oddalenie obu kasacji z powodu ich oczywistej bezzasadności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacjami orzeczenia wobec skazanego **J.A.** okazał się bezzasadny.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k., w przypadku wniesienia kasacji, Sąd Najwyższy ma możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego tym środkiem orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od ewentualnego rozstrzygnięcia kasacji. Przywołana powyżej regulacja procesowa nie formułuje jednak przesłanek, od których uzależnione jest wstrzymanie wykonalności zaskarżonego kasacją orzeczenia przez Sąd Najwyższy. Mając na uwadze zasadę wynikającą z art. 9 k.k.w. niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, nie ulega wątpliwości, iż możliwość, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., odnosi się do okoliczności o charakterze absolutnie wyjątkowym.

W zakresie możliwości wstrzymania wykonalności prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela pogląd utrwalony w orzecznictwie, w którego świetle: „wstrzymanie wykonalności prawomocnego

orzeczenia ze względu na swoją wyjątkowość powinno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa” [*postanowienie Sądu Najwyższego (dalej SN) z 23 maja 2022 r. sygn. akt V KK 130/22; podobnie postanowienia SN: z 22 stycznia 2020 r. sygn. akt III KK 5/20; z 18 listopada 2003 r. sygn. akt IV KK 347/03*]. Następstwo tego rodzaju mogłoby mieć miejsce w sytuacji, gdy już pobieżna analiza kasacji, wskazuje, iż ewentualność uwzględnienia kasacji jawi się jako wysoce prawdopodobna. Dopiero wówczas, wstrzymanie wykonania orzeczenia w trybie instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. jest możliwe. Nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności wniesionych kasacji – w ocenie Sądu Najwyższego w niniejszym składzie, wstępna analiza materiałów postępowania oraz wniosku obrońcy o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia, nie prowadzi do stwierdzenia okoliczności, które uzasadniałyby wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

WB

[ał].